

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. VIII. Quid à sanctis Patribus traditum de superioris capitis doctrina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

dimittuntur tibi peccata tua? Paranda est itaque magna supellex aspirationum earum ad Deum, (vt varietate ipsa pellatur tedium) quibus mens lugendis peccatis exerceatur in omni vita, donec nostri misertus Deus manu porrecta nos subleuet ad sublimiorem orandi gradum, dicatque Amice, ascende superius. Et quoniam maioris est sanè momenti hæc doctrina quàm externa ipsa specie appareat eam sanctorum Patrum auctoritate & testimonio confirmare visum est.

Lucæ
14.10e

CAPUT VIII.

Quid à sanctis patribus traditum de superioris capituli doctrinâ.

PLÆRIQVE reperti sunt superioribus temporibus, Ioannis Gersonis æuo maximè (contra quos ipse neruose iuxta ac prudenter) qui cum minori ijs curæ esset spirituales esse quàm videri, ambulabant in magnis & in mirabilibus super se, obliuionemque accipientes purgationis veterum suorum delictorum, ita eorū memoriam obliterarāt atque si ijs numquam se commaculassent. Nulla amplius apud eos vigeabant exercitia viæ purgatiuæ: non recogitatio annorum in amaritudine animæ suæ, non pœnitentia

Ioan. 1.
epist. ad
quemdā
Fr. Car-
thuf.

Psalm.
130. 2.

Michea
1.8.

tentia in cilicio & cinere, non planctus ventus draconum & luctus quasi struthionum, non contritio, non dolor de peccatis. Hæc tamquam se indigna & prima rudimenta relinquebant Tyronibus. Se autem B. Paulo adiungebant, & cum illo in tertium cælum conscendere nitentur. Aliud quidem nihil crepabant ipsi quàm Anagogias, deificationes, transformationes, metamorphoses in Deum, raptus, ecstases, coniunctiones cum summo bono absque medij ullius interuentu. Subuersiones (ita enim loquebantur) in abyssali profundo, amores annihilantes & similia. Subdam pauca ex patribus, à quibus discat Asceta, quantum ipsi momenti in assidua ponant recordatione suorum cuiusque peccatorum, ad beatam vitam, virtutisque perfectionem consequendam.

1.2. de
compū-
tatione
cordis
ad cal-
cem.

Tantum boni (inquit Chrysostomus) confert meminisse frequentiùs hominem peccati sui, vt etiam Paulum Apostolum videamus, ea quæ iam abolita fuerant & deleta, adducere tamen in medium, & cum culpam de presentibus non haberet; tamè quoniam recordationes peccatorum, & luctum, gemitumque sciebat animæ prodesse, etiam illa commemorat, quæ per ignoratiam commissa, gratia baptismi & confessio fidei aboleuerat. Oportet ergo recordari nos priora delicta,

nitentia si contigerit semper doleat, & non satis quod doleat, sed ex fide doleat, & non semper doluisse doleat.

Noli, obsecro te, oscitanter præterire hæc & his similia, assiduè, semper continuus dolor, &c. Quibus eundem sanè præfigit limitem pœnitentiæ, & vitæ. Neque verò id minus re & actione quàm verbis & scripto docuit. Refert enim Possidius Episcopus Calamensis eius familiaris, illum vltima quâ defunctus est ægritudine, sibi psalmos Dauidicos iussisse scribi, ipsosque quaterniones iacentem in lecto contra parietem positos legisse, & inter legèdum iugiter atque vberim fleuisse. Et ne à quoquam interpellaretur, antè dies fermè decem quàm exiret è corpore, iussisse, ne quis ad eum ingrederetur, nisi ijs tantùm horis quibus medici, vel cùm ei ferretur refectio.]

In vita
August.
c. 31.

Quis non miretur virum tantum, post 40. annos in Episcopali munere sanctissimè exactos, post tot labores pro Dei ecclesia contra schismata, hæreses, idololatriam, ea debellando, expugnandoque monstra cõstantissimè exantlatos, eundemque amplissimorum meritorum gloriâ ornatum, heroicarum virtutum laude percelebrem, nec dum tamen deposuisse iuuenilium errorum memoriam, quos iam pridem & tot annorum pœnitentia, & vita irreprehensibili expunctos

ctos esse oportebat. Verum illos sub mortem etiam amaris lacrymis vindicasse & expiasse?

An non tibi satis erant Augustine confessionum libri tredecim, à re iam Episcopo conscripti, quibus delicta iuventutis tuæ sigillatim & ignorantias tuas non persequeris modò, omnibusque tamquam in amplissimo quodam theatro spectandas proponis, sed etiam lamentis & lacrymis prosequeris? cur morte impendete, & quâdo morbi vi & acerbitatibus plus satis prostratus animus est in spem meliorum erigendus etiam tum lacrymis habenas laxas, quas adducere potius & contrahere oportebat? facis nimirum ipse quod cæteros docueras prior: neque laudatos Christianos, neque verò sacerdotes, etiam post perceptum Baptismum (quo tamen omnes eluuntur maculæ) absque digna & competenti pœnitentia exire debere de corpore. Insistis feliciter S. Petri vestigijs de quo graues tradunt scriptores oculos quasi sanguine resperfos habuisse, quòd Christi negationem, quæ tanto ante cõtigerat, quæque iam millies erat condonata, assiduo fletu continenter in se vindicaret.

Eandem porrò eamque assiduam criminum suorum recordationem multis cõmendat etiam Ambrosius. Quidquid personerit (inquit) quidquid increpauerit sapienti

Possidius supra.

Citatur à Baronio ad an. Christi 69.

Apolo-
gia Da-
uid t. 9.

culpa propria semper occurrit, quidquid fuerit dictum aut lectum, in se dictum putat: quidquid intenderit, se nutu, se oculis signari putat. Si epuletur, si cogitet, si oret ac deprecetur, ante oculos eius semper est error proprius, & momentis omnibus culpa pulsatur conscientiam, nec quiescere nec obliuisci finit, velut grauis censor exagitat se terrore perpetuo.]

Quid ad hæc ij, qui cum vix pedem extulerint è cæno peccatorum & è limo profundi, in quo non est substantia, vixque à limine salutarint virtutis domicilium; proijciunt tamen ipsi post tergum suum peccata sua, omnique soluti metu & securi inire volunt viam, vitamque perfectorum, atque Rachelis amplexibus frui. Quanto saniore consilio acciderent ad pedes Christi, ibique nocte & die deducerent oculi eorum exitus aquarum, quia non custodierunt legem Domini? Quanto satius percuterent cum publicano pectus dolore oppressum, frequentibusque & flebilibus vocibus iterarēt illud eiusdem: Deus propitius esto mihi peccatori? sublimiora verò illa relinquerent, Diui Bernardi imitatione, Apostolis, Apostolicisque viris, qui pro consuetudine exercitatos habent sensus ad discretionem boni ac mali.]

Magna etenim opus est discretionem, & diuina quadam sollertia ad iudicandum que

mo-

Pfalm.
68. 2.

Isa. 38.
17.

Isa. 1. 15.

Pfalm.
118. 136.

Luce
18. 15.

Serm.
46. in
Cant.

Hebr. 5.
14.

motiones, delectationes, inspirationes à Deo proficiscantur, quæ item à dæmone. Ipse enim Angelus Satanæ transfigurat se in Angelum lucis, ut sic incautis hominibus per superbiam & vanam sui opinionem imponat & illudat: longè sanè est securius, assiduè iacere ad pedes Christi. Verè enim regius Propheta cecinit. Montes excelsi ceruis, petra refugium herinaceis, conscendantur montes contemplationis ijs, qui instar ceruorum velocissimè feruntur ad perfectionem; mihi hericio, peccatorum spinis & aculeis horrido & aculeato, tutum petra erit perfugium, Christus, inquam, vera & angularis petra: Ibi abscondar à facie furoris Domini. Ingrediar foramina huius petræ, sanguinisque riuus inde manantibus me aspergam, & mundabor: ijs lauabo me & super niuem dealbabor.

2. Cor.
II. 14.

Psalms.
103. 18.

Planè sapias si id præstas, desipit omnis, quamquam sibi admodum sapere videatur, qui contrà facit. Petra sit refugium herinaceis. Ibi gemit & frequentia ex imo cordis deduc suspiria, ibi lacrymæ testes doloris ciantur. Ibi deduc quasi torrentem lacrymas per diem & noctem, non des requiem tibi, neque taceat pupilla oculi tui; quoniam contritione magna contritus es, plaga pessima vehementer. Ibi clama in fortitudine vocis & dic. O me insensatum? quis? quis me fa-

Thren.
2. 18.

Hier. 14.
17.

D 3 scinauie

scinavit non obedire veritati, ante cuius
 oculos Iesus Christus proscriptus est, & in
 Gal. 3. 1. me crucifixus? Itanè debui citò immemor
 esse talis, tantiq̃ue beneficij? dic aliàs. Væ
 mihi mater mea, quare genuisti me virum
 rixæ, virum discordiæ in vniuersa terra? Ir-
 ritavi enim ô Domine vniuersas creaturas
 Hier. 15. in me, quas honoris tui zelo æstuentes,
 10. sentio meritò armari contra me insensatum.
 Ioc. 2. Aliàs Quis mihi reddat annos quos com-
 25. edit locusta: bruchus & rubigo & eruca &
 omnis generis monstra vitiorum? Quis mi-
 hi præteritos referat dies! ô quam eos aliter
 Ephe. 5. exigere in omni bonitate & iustitia & ve-
 9. ritate. O quis mihi tribuat vt sim iuxta men-
 Iob 29. ses pristinos? secundùm dies quibus Deus
 8. custodiebat me? Quando splendebat lucer-
 na eius super caput meum & ad lumen eius
 ambulabam in tenebris? sicut fui in diebus
 adolescentiæ meæ, quando secretò Deus
 erat in tabernaculo meo? Quando erat om-
 vers. 14. nipotens mecum? Quando indutus eram
 & vestitus sicut vestimento & diademate iu-
 stitia mea? Eheu vbi nunc es ô iustitia, ô amici-
 Ad Ti- tia & gratia Dei mei? Vbi illa quæ mihi col-
 tum 3. 6. lata in lauacro renouationis & regeneratio-
 nis Spiritus sancti, qui effusus est in me abun-
 dè per Iesum Christum saluatorem nostrum
 quando renatus sum ex aqua & Spiritu san-
 Ioan. 3. cto? At vbi illa quæ mihi, toties & tam in-
 dul-

dulgenter, pœnitentiæ sacramento operanti restituta est? Candidior tunc eram niue, nitidior lacte, rubicundior ebore antiquo, Sapphiro pulchrior: At eheu denigrata est modò super carbones facies mea, quomodo? quomodo obscuratum est aurum, mutatus est color optimus, dispersi sint lapides sanctuarij in capite omnium platearum? In me omnia squallida, deformia, confracta, dissipata, horroris plenissima, Vbi? Vbi pristina illa species & venustas, quâ cœlestem sponsum amore vulnerabam in vno oculorum meorum, & in vno crine colli mei, quâdo me amicam, formosam columbam, sororem, sponsam compellabat? Quando ad suos amplexus blandissimis verbis inuitabat? Eheu quomodo egressus est à filia Sion omnis decor eius?

Aliàs perpende & desse quòd tantum decorem, tam infinitum bonum, quale est Deus, eiusdemque gratia, & amicitia, tam vili mercede tibi eripi passus sis. Dic: siccine demens propter pugillum hordei & fragmẽ panis, nihili existimaui amicitiam Dei mei? Siccine rem infinitæ dignitatis commutauit pretio scorti, quod vix est vnus panis? ò quoties abstuli membra Christi vt facerem membra meretricis? ò quoties corruptibilibus auro & argento viliozem & posterierem duxi pretiosum sanguinem Agni immacu-

D 4 lati,

Thren.

4.7.

versu 14

Thren.

1.6.

Ezech.

13.19.

1. Cor.

6.13.

1. Petri
1. 18.

lati, & incontaminati Christi? ô quam me facti piget! ô quam me pudet insaniam meam: ô vtinam non essent peccata quibus iram merui; ô vtinam me mors è viuis abstulisset eo momento, quo tot & tanta flagitia tanta remeritate perpetravi: quo tot voluptatum libidinibus me per summam obscenitatem, fœdaui.

Rom. 6.
21.

Quem fructum habes modò ô anima mea in illis in quibus erubescis? procùl à me deinceps ista Deus meus: facessant hinc abeant in malam crucem, renuntio illis repudium sempiternum, transeant vetera, noua sint omnia. Iuraui & statui custodire iudicia iustitiæ tuæ. In æternum non obliuiscar iustificationes tuas, quia in ipsis viuificasti me:

Ps. 118.

Rom. 6.
19.

discedite autem à me omnes vos qui operamini iniquitatem, quoniam stat animo sicut exhibui membra mea seruire immunditiæ & iniquitati ad iniquitatem, sic ea in posterum exhibere seruire iustitiæ in sanctificationem. Nil me deinceps separabit à charitate tua ô Christe: non tribulatio, non angustia, non fames, non nuditas non periculum, non persecutio, non gladius, non mors, non vita, non angeli, non principatus, non Virtutes, non instantia, non futura, non fortitudo, non altitudo, non profundum, non alia creatura poterit me separare à charitate Dei, quæ est in Christo Iesu. Viuet anima

Rom. 8.
35.

mea,

mea, & laudabit te deinceps ô Deus meus misericordia mea, viuet tibi; Mihi viuere Christus erit, & mori lucrum: viuam ego, sed non ego, viuet verò in me Christus. His & eiusmodi mentis aspirationibus, si insistas, affirmare possum te incredibiles idque paucis annis in omni genere virtutum progressus facturum. Et quod caput est, non patet hæc orandi ratio dolis & fraudibus demonum, qui animi submissionem, non ferunt, adeoque magis quàm capitali odio auersantur, nec se facillè insinuant vbi eius vel tenuem speciem & vel summa vestigia deprehendunt.

CAPVT IX.

Quo fructu frequententur hæc aspirationes circa peccata.

TOT tamque eximij existunt fructus crebrioris huiusce recordationis peccatorum, vt si singulos persequare, fines transiliam propositæ mihi breuitatis; reuocabo autem omnes ad duos: quorum alter est humilitas, virtutum omnium princeps; alter cautio & prouisio futuri. De priore quidem Bernardus (postquam attulisset illud Apostoli, fidelis sermo & omni acce-

Serm. 3.
in solē-
nitate
Apost.

D 5 pnone